Lieta Nr.A42412105
SKA – 595/2012

SPRIEDUMS

Rīgā 2012.gada 20.decembrī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore R.Vīduša
senators A.Guļāns
senatore V.Kakste

piedaloties pieteicējas SIA „*/Nosaukums/*" pārstāvim *J.A.*,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās ietsādes Ekonomikas ministrijas pārstāvei *I.O.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „*/Nosaukums/*" pieteikuma par Ekonomikas ministrijas 2005.gada 24.augusta lēmuma Nr.4300-08/451 atcelšanu un zaudējumu atlīdzināšanu, sakarā ar SIA „*/Nosaukums/*" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 2.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Liepājas rajona pašvaldību apvienotā būvvalde 2004.gada 30.aprīlī izdeva pieteicējai SIA „*/Nosaukums/*" būvatļauju atpūtas kompleksa – brīvdienu mājas un saimniecības ēkas – „*/Nosaukums 1/*" */pagasts/* rekonstrukcijai. 2004.gada 21.jūnijā būvvalde izdeva pieteicējai būvatļauju dzīvojamās mājas un saimniecības ēkas „*/Nosaukums 2/*" nojaukšanai.

Valsts būvinspekcija, konstatējusi būvatļaujas izsniegšanas procesā virkni pārkāpumu, 2004.gada 8.septembrī pieņēma lēmumu, ar kuru anulēja 2004.gada 30.aprīļa būvatļauju atpūtas kompleksa būvniecībai. Ekonomikas ministrija, izskatījusi pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, ar 2005.gada 24.augusta lēmumu Nr.4300-08/451 atstāja būvinspekcijas lēmumu negrozītu, bet iesniegumu daļā par zaudējumu atlīdzināšanu nosūtīja izskatīšanai Rucavas pagasta padomei.

[2] Pieteicēja iesniedza administratīvajā tiesā pieteikumu, kurā (ievērojot pieteikuma grozījumus) prasīja atcelt Ekonomikas ministrijas lēmumu, bet gadījumā, ja lēmums netiktu atcelts, izskatīt prasījumu par zaudējumu atlīdzināšanu.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2010.gada 15.novembra spriedumu pieteikumu noraidīja. Tiesas spriedumā norādīti tālāk minētie apsvērumi.

[3.1] Lietā nav strīda par būvinspekcijas lēmumā konstatētajiem amatpersonu pieļautajiem pārkāpumiem būvatļaujas izsniegšanas procesā. Tādējādi būvatļauja ir pieteicējai labvēlīgs prettiesisks administratīvais akts un tās atcelšana apspriežama saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas nosacījumiem. Saskaņā ar šā panta otrās daļas 2.punktu šādu administratīvo aktu var atcelt, ja tiesību norma paredz administratīvā akta atcelšanu vai akts ietver tā atcelšanas atrunu.

Būvniecības likuma 13.panta ceturtā daļa noteic, ka būvatļauju var anulēt, ja pasūtītājs vai būvētājs neievēro likumā noteikto būvniecības kārtību, viena gada laikā no būvatļaujas saņemšanas dienas neuzsāk būvdarbus vai pašvaldībā nereģistrē būvdarbu pārtraukumu, kas ilgāks par gadu. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 1997.gada 11.aprīļa noteikumu Nr.112 „Vispārīgie būvnoteikumi" (turpmāk - Vispārīgie būvnoteikumi) 120.punktu būvvalde vai būvinspekcija var anulēt izsniegto būvatļauju, ja netiek ievērotas Būvniecības likuma 13.panta un šo noteikumu prasības vai ja būvdarbi tiek veikti ar atkāpēm no akceptētā būvprojekta.

Ievērojot likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 7.pantā noteikto, kā arī to, ka būvatļauja pieteicējai izsniegta, neievērojot tiesību normu prasības, pieteicēja ir līdzatbildīga par būvniecības neatbilstību tiesību normu prasībām. Personas tiesiskā paļāvība uz iestādes prettiesiski izdotu administratīvo aktu nav attaisnojama apstākļos, kad tiesību normas nepārprotami nosaka priekšnoteikumus

būvniecības uzsākšanai. Šajā gadījumā tiesiskuma princips prevalē pār tiesiskās paļāvības principu. Līdz ar to būvatļauja anulēta pamatoti.

[3.2] Lēmumā citastarp konstatēts, ka pieteicēja veikusi arī jaunu pamatu izbūvi un zemesgrāmatā tai ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz četrpadsmit ēkām (jaunbūvēm). Tātad paralēli būvatļaujas prettiesiskumam sakarā ar būvatļaujas procesā pieļautiem pārkāpumiem, konstatēta arī patvaļīga būvniecība. Tomēr patvaļīgas būvniecības gadījumā Būvniecības likuma 30.panta ceturtā daļa neparedz iestādei pienākumu izdot obligāto administratīvo aktu par būvatļaujas anulēšanu.

[3.3] Ar pārsūdzēto lēmumu ir anulēta būvatļauja, taču nav uzlikts pienākums nojaukt uzbūvētās būves. No pieteicējas veiktajām darbībām laikā no būvatļaujas atcelšanas līdz lietas izskatīšanai tiesā, gan no pieteicējas puses, gan no atbildētājas institūciju puses, ir veiktas vairākas darbības, kas vērstas uz lēmumā konstatēto trūkumu novēršanu. Pašvaldībai tai piešķirtās rīcības brīvības ietvaros ir jāpieņem situācijai atbilstošs lēmums par turpmākajām darbībām saistībā ar pieteicējas veikto būvniecību.

[3.4] Prasījumā par zaudējumu atlīdzinājumu, pamatojoties uz Būvniecības likuma 1.panta 26.punktu, 7.panta pirmo un otro daļu, Administratīvo teritoriju un apdzīvoto vietu likuma 2.pielikuma 79.punktu un šā likuma pārejas noteikumu 13.punktu, atbildētāja ir Rucavas novada pašvaldība. Tomēr prasījums par atlīdzinājumu nav pamatots, jo nav konstatējams, ka pieteicējai būtu radušies zaudējumi, tā kā lietā nav pieņemts lēmums par būvniecības seku novēršanu. Ne procesa dalībniekiem, ne tiesai nav zināms, kāds būs pašvaldības lēmums un līdz ar to vai pieteicējai radīsies zaudējumi.

[4] Apgabaltiesa, izskatījusi lietu apelācijas kārtībā, ar 2012.gada 2.aprīļa spriedumu pieteikumu noraidīja. Apgabaltiesa pievienojās pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai motivācijai, papildus norādot tālāk minēto.

[4.1] Lai arī lēmumā tieši nav norādīts uz lietderības apsvērumiem, no lietas faktiskajiem apstākļiem nepārprotami secināma būvatļaujas anulēšanas nepieciešamība un šāds iestādes apsvērums.

Būvdarbu apturēšana vai pārtraukšana konkrētajos apstākļos nav pietiekams līdzeklis trūkumu novēršanai. Tikai konstatējot, ka apbūve atbilst vietējās pašvaldības teritorijas plānojumam, detālplānojumam un apbūves noteikumiem, var izsniegt būvatļauju. Ja tehniskā projekta atbilstība nav konstatējama, iepriekš akceptētais tehniskais projekts nav īstenojams un būvatļauja nav izsniedzama. Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā iestāde nevar konstatēt, vai tehniskais projekts būs atbilstošs vēlāk pieņemtajiem noteikumiem,

tādējādi nevar aprobežoties ar būvdarbu apturēšanu vai pārtraukšanu. Ievērojot minēto, iestāde ir atradusi konkrētajam gadījumam vispiemērotākās sekas.

[4.2] Jautājuma izlemšana par tehniskā projekta atbilstību jaunajos apstākļos plānošanas un arhitektūras noteikumiem, kā arī ārējiem normatīvajiem aktiem un līdz ar to jautājuma izlemšana par būvatļaujas izsniegšanas iespējamību ir būvvaldes kompetencē. Ja pieteicēja uzskatīja, ka ir pareizi konstatēti tiesību normu pārkāpumi, tā varēja vērsties būvvaldē, nevis apstrīdēt Valsts būvinspekcijas lēmumu. Savukārt tiesas kompetencē neietilpst jautājuma par būvatļaujas izsniegšanu (atbilstoši jaunajiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem) izlemšana pēc būtības būvvaldes vietā.

[4.3] Pieteicēja nepamatoti uzskata, ka lēmums par būvatļaujas anulēšanu automātiski nozīmē arī ēku nojaukšanu. Pieteicēja īpašuma tiesības uz būvēm jau ir nostiprinājusi zemesgrāmatā, kā arī uzsākusi jaunu būvniecības procesu, saņemot plānošanas un arhitektūras uzdevumu atpūtas kompleksa būvniecībai, bet, kā paskaidroja tiesas sēdē, būvniecības procesu iestādē nav vēlējusies turpināt sakarā ar šo tiesvedību. Rucavas novada dome norādījusi, ka nepastāv šķēršļi būvatļaujas izdošanai. Tātad attiecīga būvatļauja varētu tikt izsniegta arī jau veiktās būvniecības legalizēšanai.

[5] Pieteicēja par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot tajā tālāk minētos apsvērumus.

[5.1] Pirmās instances tiesas spriedumā kļūdaini norādīts, ka Rucavas pagasta padome neatzīst pieteikumu (*sk. 2010.gada 25.oktobra tiesas sēdes protokolu*) daļā par Ekonomikas ministrijas lēmuma atzīšanu par prettiesisku.

[5.2] Lietā nav piedalījusies biedrība „Pasaules dabas fonds", kura bija trešā persona administratīvajā procesā iestādē.

[5.3] Valsts būvinspekcijas lēmuma pieņemšanas gaitā netika uzklausīta ne pieteicēja, ne noskaidrots pašvaldības un būvvaldes viedoklis.

[5.4] Tā kā vairs nepastāv tiesiski šķēršļi būvniecības veikšanai, atceļot Ekonomikas ministrijas lēmumu, būvatļauja būtu jāizsniedz no jauna. Minētais saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 85.panta pirmo daļu liedz atcelt Ekonomikas ministrijas lēmumu.

[5.5] Tiesa nepamatoti uzskata, ka privātpersona ir pietiekami kompetenta, lai zinātu, vai iestādes rīcība ir atbilstoša likumam. Līdz ar to tiesa ir nepareizi samērojusi tiesiskās paļāvības un tiesiskuma principu.

[5.6] Tiesa nav izvērtējusi administratīvā akta lietderību.

[6] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja kasācijas sūdzību. Ekonomikas ministrijas pārstāve kasācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[7] Valsts būvinspekcija, veicot valsts uzraudzību pār būvniecības procesu pašvaldībā, ir atcēlusi pašvaldības būvvaldes izdotu un spēkā stājušos būvatļauju, atzīstot to par prettiesisku. Tas atbilst Administratīvā procesa likuma 86.panta otrajai daļai – iestādes tiesības atcelt neapstrīdamu administratīvo aktu. Kaut arī šajā gadījumā administratīvā akta izdevējs ir viena persona (pašvaldība), bet atcēlējs – cita (valsts), tomēr pantā ietvertais tiesiskās paļāvības princips attiecas arī uz šādu gadījumu.

Valsts uzraudzība pār būvniecības tiesiskumu, tostarp pār pašvaldības būvvaldes izdotas būvatļaujas tiesiskumu, bija tieši paredzēta Būvniecības likuma 29.panta pirmajā un otrajā daļā. Līdz ar to Valsts būvinspekcijai bija pamats, konstatējot būvatļaujas prettiesiskumu, piemērot 30.pantā un Vispārīgo būvnoteikumu 120.punktā paredzēto iespēju atcelt (anulēt) būvatļauju (*sk. Senāta 2005.gada 14.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-3/2005 6.2., 6.3.punktu, 2008.gada 30.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-190/2008 23.punktu*). Līdz ar to apgabaltiesa (pievienojoties Administratīvās rajona tiesas sprieduma motivācijai) pamatoti saistījusi šo gadījumu ar Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas 2.punktu – administratīvā akta atcelšana pieļaujama, ja to paredz citas tiesību normas.

[8] Tas tomēr nenozīmē, ka, atceļot būvatļauju, Valsts būvinspekcijai nebūtu jāvērtē šāda lēmuma samērīgums. Pieteicējas tiesiskā paļāvība ir aizsargājama interese arī šādā gadījumā. Apgabaltiesa tādēļ pamatoti pievērsusies tiesiskuma un tiesiskās paļāvības nozīmes vērtēšanai. Pieteicēja nepiekrīt šā vērtējuma rezultātam, tādēļ pārbaudāma apgabaltiesas sprieduma argumentācija šajā jautājumā.

[9] Apgabaltiesa, pirmkārt, ir norādījusi uz to, ka pieteicējai atbilstoši normatīvajiem aktiem bija jārēķinās, ka Valsts būvinspekcija var veikt izdotās būvatļaujas tiesiskuma pārbaudi un būvatļauju atcelt. Šāda valsts uzraudzības sistēma pār pašvaldību lēmumiem būvniecības jomā mazina būvatļaujas adresātu tiesisko paļāvību, un Senāts to arī iepriekš ir

atzinis (*sk. Senāta 2005.gada 14.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-3/2005 6.2., 6.3.punktu, 2008.gada 30.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-190/2008 23.punktu*).

[10] Otrkārt, apgabaltiesa ir norādījusi, ka pieteicēja nevarēja nezināt (tai bija jāzina) attiecīgās normatīvo aktu prasības, citastarp par detālplānojuma nepieciešamību vai, detālplānojuma neesības gadījumā, par būvniecības publiskās apspriešanas nepieciešamību. Apgabaltiesa nav norādījusi uz konkrētām normām, no kurām šīs prasības izriet. Spriedumā vispār nav veikta Valsts būvinspekcijas un Ekonomikas ministrijas lēmuma pamatotības pārbaude pēc būtības, jo tiesa pieņēmusi, ka pieteicējam pret to nav iebildumu.

Administratīvā rajona tiesa, kuras sprieduma argumentācijai apgabaltiesa pievienojusies, pieteicēja tiesisko paļāvību noraidījusi uz tā pamata, ka pieteicējam bija jāzina spēkā esošie likumi atbilstoši likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 7.pantam. Administratīvā rajona tiesa norādījusi, ka lietā pēc būtības nav strīda par to, ka būvatļaujas izsniegšanas procesā ir pieļauti Valsts būvinspekcijas konstatētie pārkāpumi, un to tiesa secināja no pieteicējas pieteikumā norādītā, ka tai kā labticīgam uzņēmējam nav pamata apšaubīt lēmumā izklāstītos būvatļaujas anulēšanas pamatus.

Senāta ieskatā, spriedumā trūkst individualizēta izvērtējuma par to, uz ko un cik pamatoti pieteicēja varēja paļauties. Paturot prātā būvatļaujas, tāpat kā citu kādas tiesības piešķirošu administratīvo aktu izdošanas procesa būtību un mērķi, jāsecina, ka valsts pārvaldes iestādes uzdevums ir pārbaudīt administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumus un attiecīgi pēc šādas pārbaudes piešķirt personai konkrētas tiesības. Ja ikvienā gadījumā, kad šāds administratīvais akts izrādās prettiesisks, personas tiesiskā paļāvība tiktu noraidīta ar to iemeslu, ka personai pašai jāzina normatīvie akti, nāktos secināt, ka tiesiskā paļāvība uz administratīvo aktu vispārīgi nemaz netiek aizsargāta. Līdz ar to, sverot tiesiskuma un tiesiskās paļāvības principu gadījumos, kad tiek atcelts labvēlīgs prettiesisks administratīvais akts, tā tieši ir izsvēršanas būtība – pārbaudīt individuālā gadījuma apstākļus.

Iztrūkstot vispār tiesas vērtējumam par to, kādas būvniecības vai citu likumu normas ir par šķērsli būvatļaujas izsniegšanai, likumsakarīgi spriedumā nav pamata izdarīt tālākus secinājumus, cik šo normu piemērošana bija skaidra un līdz ar to – cik aizsargājama ir personas tiesiskā paļāvība uz administratīvo aktu, ko būvvalde izdevusi.

Turklāt, ja reiz apgabaltiesa atsaucas uz pieteikumā ietverto pieteicējas pozīciju, ka pieteicēja neapšauba Valsts būvinspekcijas lēmumā norādīto pamatojumu par būvatļaujas prettiesiskumu, tad tai vienlīdz jāpievērš uzmanība tam, ka pieteicēja reizē ar to pauž tieši ar tiesisko paļāvību saistītu argumentu – ka pieteicēja būtu ievērojusi un izpildījusi visas prasības, ja vien iestāde tās savlaicīgi būtu norādījusi, bet ka tādas prasības netika izvirzītas un ka nebija pamata būvvaldes lēmumus apšaubīt.

Nepievēršoties būvatļaujas anulēšanas pamatojumam pēc būtības, apgabaltiesai nav noskaidrojusi arī, kādu interešu aizsardzības nolūkā lielāka nozīme būtu piešķirama tiesiskumam – vai tā būtu principiāla būvatļaujas prettiesiskuma novēršana vai kādu noteiktu vērtību vai interešu, piemēram, vides, aizsardzība. Turklāt tieši uz šādiem apsvērumiem ir norādīts Ekonomikas ministrijas lēmumā (*lietas I sēj. 45.lapa*). Arī tad, ja apgabaltiesa pēc individualizēta pieteicēja tiesiskās paļāvības izvērtējuma nonāktu pie secinājuma, ka pieteicēja tiesiskā paļāvība ir aizsardzības vērta, ir jāvērtē, vai Ekonomikas ministrijas norādītais pamatojums, kādēļ būvatļauju nepieciešams atcelt, tomēr nav ar lielāku svaru iepretim pieteicēja interesēm.

Iepriekš konstatētais trūkums, nepietiekami dziļi novērtējot būvatļaujas atcelšanas samērīgumu, ir būtisks. Tādēļ spriedums ir atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai.

[11] Procesuālās ekonomijas dēļ Senāts neanalizē sīkāk pieteicējas argumentus, kuros tā pauž iebildumus tam, kā tiesa novērtējusi iespējamos procesuālos pārkāpumus iestādē (trūkumi uzklausīšanā). Šis arguments ir tāds, kas jāvērtē vienlaikus ar pārējiem iebildumiem pret administratīvo aktu.

[12] Pieteicējas ieskatā, ir pamats piemērot Administratīvā procesa likuma 85.pantu par labvēlīga tiesiska administratīvā akta atcelšanu. Tam nevar piekrist. Lietā nav pamata pārbaudīt, vai pieteicējam šobrīd būtu tiesības saņemt būvatļauju, jo tas ir noskaidrojams citā administratīvajā procesā būvvaldē, pamatojoties uz to, ka mainījušies faktiskie un tiesiskie apstākļi. Valsts būvinspekcijas (un Ekonomikas ministrija kā augstākas iestādes) lēmuma tiesiskums ir vērtējams attiecībā uz tā brīža faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kad lēmums tika pieņemts, jo kā valsts uzraudzības iestādēm tām nav kompetences no jauna izvērtēt lietu pēc būtības, mainoties apstākļiem – to darbība aprobežojas ar prettiesisku lēmumu atcelšanu vai darbības apturēšanu. Savukārt atceltā lēmuma aizvietošana ar jaunu ir iespējama tikai kompetentajā iestādē – būvvaldē.

[13] Nav pamatots pieteicējas arguments, ka tiesai noteikti vajadzēja pieaicināt procesā biedrību, kas piedalījās administratīvajā procesā iestādē.

Lai izvērtētu kādas personas dalības nepieciešamību administratīvajā procesā tiesā, tiesai visupirms ir jānoskaidro, vai tās tiesības var skart spriedums lietā. Ja tā ir, tad persona var būt par trešo personu procesā. Spriedums šajā lietā tieši neskar biedrību, tādēļ šāda prasība nav pamatota.

Biedrība (tāpat kā jebkura cita persona) var pati būt par iesniedzēju iestādē vai pieteicēju tiesā, aizstāvot vides intereses, taču šajā lietā pēc tā vairs nav vajadzības, jo būvatļauja ir atcelta jau ar iestādes lēmumu.

Savukārt tas, vai pieaicināt biedrību, piemēram, kā *amicus curiae* (personu apvienība, kas var sniegt lietpratīgu atzinumu), ir izlemjams pēc tiesas ieskata.

[14] Pieteicēja kasācijas sūdzībā nav ietvērusi argumentus attiecībā uz sprieduma daļu, ar kuru noraidīts prasījums par zaudējumu atlīdzināšanu, tomēr Senāts uzskata par nepieciešamu tam pievērsties pēc savas iniciatīvas.

Apgabaltiesa prasījumu noraidījusi, jo, tās ieskatā, pastāv iespēja, ka pieteicēja varēs saņemt būvatļauju un turpināt būvniecību.

Taču lietā nav konstatēts fakts, ka pieteicējai ir tiesības uz būvatļauju, un, ievērojot pieteikuma robežas (lēmuma par būvatļaujas atcelšanu tiesiskums), šādu secinājumu arī nevar izdarīt. Tieši otrādi, šobrīd esošā situācija ir tāda, ka pieteicējai izsniegtā būvatļauja ir atcelta un jauna nav izsniegta. Turklāt jāņem vērā, ka, noraidot prasījumu par zaudējumu atlīdzinājumu, pieteicējam tiks liegta iespēja vēl kādreiz ar šādu prasījumu (par zaudējumiem, kas radušies sakarā ar konkrēto prettiesiski izsniegto būvatļauju) vērsties tiesā. Proti, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 3.punktā noteikts, ka pieteikumu atsaka pieņemt, ja lietā starp tiem pašiem administratīvā procesa dalībniekiem par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata ir spēkā stājies tiesas spriedums.

Senāta ieskatā, prasot jau radušos zaudējumus (būvatļaujas saņemšanā un izpildē jau ieguldītos resursus), nav pieļaujams noraidīt zaudējumu atlīdzinājuma prasījumu tikai tādēļ, ka pastāv iespēja, ka situācija nākotnē hipotētiski varētu mainīties par labu personai.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Senāta ieskatā, šajā netipiskajā situācijā vissaprātīgākais un tiesību sistēmai atbilstošākais risinājums ir šobrīd atstāt šādu prasījumu bez izskatīšanas kā tādu, attiecībā uz kuru nav ievērota lietas iepriekšēja ārpustiesas izskatīšanas kārtība (Administratīvā procesa likuma 278.panta 1.punkts). Prasījumu par tādu zaudējumu atlīdzināšanu, kuri radušies, ieguldot resursus būvniecībā, nav iespējams galīgi izlemt,

pirms būvvalde nav izlēmusi, vai uz iepriekšējās būvatļaujas pamata uzsākto būvniecību var tiesiski turpināt.

Līdz ar to apgabaltiesai jāapsver šāda risinājuma piemērošana gadījumā, ja, atkārtoti izskatot lietu, pieteikums par Valsts būvinspekcijas (Ekonomikas ministrijas) lēmumu tiek noraidīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 2.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 2.aprīļa spriedumu un nosūtīt lietu atkārtotai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore R.Vīduša

Senators A.Guļāns

Senatore V.Kakste